

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Τὸ κερφάλι ένος ἀνδρώπου

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ: Ὁ ἀστυνόμος Μαιγκρέ, κατόπιν συνεννοήσεως μετὸν ἀνακριτὴ Κομελιώ, διευκολύνει τὴν ἀπόδρασι ἀπὸ τῆς φυλακῆς τῆς «Σαντέ» τοῦ Ἰωσήφ Ἐρτέν, ὁ ὁποῖος ἔχει καταδικασθῆ εἰς θάνατον ὡς δολοφόνος τῆς Ἀμερικανίδος κ. Χέντερσον καὶ τῆς καμαριέρας τῆς. Τὸ κάνει δὲ αὐτὸ ὁ Μαιγκρέ γιατί πιστεύει πὸς ὁ Ἐρτέν εἶνε ἀθῶος. Μετὰ τὴν ἀπόδρασι, ὁ Μαιγκρέ καὶ τὰ ὄργανά του παρακολουθοῦν τὸν Ἐρτέν καὶ τὸν βλέπουν νὰ περιπλανᾶται ἔξω ἀπὸ τὸ κέντρο «Καφέ - Κουπόλ», ὅπου φαίνεται σὰν νὰ παραμονεύη κάποιον ἀλλόκοτο πελάτη, τὸν Τσέχο Ράντεκ, πρῶην φοιτητὴ τῆς Ἰατρικῆς.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ Μαιγκρέ ξανακατέβηκε κάτω, βγήκε ἔξω καί, παίρνοντας ἕνα ταξί, πήγε στοῦ «Ρίτζ» ὅπου εἶχαν περάσει τὴν νύχτα τους οἱ Γκρόσμπυ. Ἐκεῖ, ὁ μαίτρ-ντ' ὀτέλ τὸν ἐβεβαίωσε ὅτι οἱ Γκρόσμπυ, ἔχοντας συντροφία τους καὶ τὴ Σουηδὴ Ἔννα Ράσπεργκ καθόντουσαν τὸ περασμένο βράδυ στὸ τραπέζι 18. Εἶχαν φτάσει κατὰ τῆς 9 καὶ δὲν εἶχαν φύγει πρὶν ἀπὸ τῆς δυόμισῃ. Ὁ μαίτρ ντ' ὀτέλ δήλωσε ὅτι δὲν εἶχε προσέξει τίποτε τὸ ἐξαιρετικό...

— Καὶ ὅμως τὰ χαρτονομίσματα... μουρμούρισε ὁ Μαιγκρέ θγαίνοντας ἔξω καὶ διασχίζοντας τὴ πλατεία Βανδώμης. Στάθηκε ἔξαφνα καὶ λίγο ἔλειψε νὰ κτυπήσῃ στὸν προφυλακτῆρα ἑνὸς αὐτοκινήτου.

— Γιατί διάβολο αὐτὸς ὁ Ράντεκ μοῦ τὰ ἔδειξε ;... Καὶ μ' ἄφησε μάλιστα νὰ τὰ πάρω ;... Κι' αὐτὴ ἡ ἱστορία τοῦ Σηκουάνα ;... Τί εἶν' αὐτὸ πάλι ;...

Καὶ χωρὶς νὰ κάνῃ τὸν κόπο νὰ σκεφθῆ περισσότερο, σταμάτησε ἕνα αὐτοκίνητο.

— Πόση ὥρα χρειάζεσαι γιὰ νὰ πᾶς στοῦ Ναντύ ; ρώτησε τὸ σωφῆρ. Εἶνε λίγο πρὸ πέρα ἀπ' τὸ Κορμπέιγ...

— Μιὰ ὥρα... Οἱ δρόμοι εἶνε λασπωμένοι.

— Δρόμο λοιπόν !

Καὶ μπαίνοντας στοῦ ταξί, τρύπωσε σὲ μιὰ γωνιά.

Πέρασε ἐκεῖ μιὰ ὥρα ὅπως τοῦ ἄρεσε... Κάπνιζε ἀδιάκοπα, τυλιγμένος μέσα στοῦ βαρὺ μαῦρο ἐπανωφόρι του, πού ἦταν γνώριμο σὲ ὅλους τοὺς ἀστυνομικούς.

Τὰ τυπία τῶν περιχώρων τοῦ Παρισιοῦ ξετυλιγόντουσαν μπρὸς στὰ μάτια του, ἀνάμεσα στὰ ὀποῖα ξεχώριζε κάθε τόσο τὴ γλαυκὴ κορδέλλα τοῦ Σηκουάνα...

— Ὁ Ράντεκ — σκεφτόταν — ἕνα μόνο λόγο μπορούσε νὰ ἔχη γιὰ νὰ μοῦ μιλήσῃ ἔτσι καὶ νὰ μοῦ δείξῃ τὰ χαρτονομίσματα, νὰ μ' ἀποπλανήσῃ, ἔστω καὶ προσωρινῶς, ρίχνοντάς με μέσα σ' ἕνα καινούργιο μυστήριο...

» Μὰ γιατί ;... Γιὰ νὰ δώσῃ καιρὸ στὸν Ἐρτέν, νὰ φύγῃ ;... Γιὰ νὰ ἐνοχοποιήσῃ τὸν Γκρόσμπυ ;

» Μὰ ἔτσι ἐνοχοποιεῖται συγχρόνως κι' ὁ ἴδιος !...»

Καὶ ὁ ἀστυνομικὸς θυμήθηκε τὰ λόγια τοῦ Τσέχου :

«— Ὅλες ἡ ἐνδείξεις πού ἀκολουθήσατε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ἦσαν πλαστῆς !...»

Διάβολε ! Μήπως τάχα κι' ὁ ἴδιος ὁ Μαιγκρέ τὸ εἶχε καταλάβει αὐτὸ καὶ γι' αὐτὸ ἔκανε τώρα αὐτὴ τὴ συμπληρωματικὴ ἔρευνα, στὴ στιγμή πού τὸ δικαστήριο εἶχε ἐκδώσει τὴν ἀπόφασί του ;...

Ἦσαν πλαστῆς, μὰ ὡς ποῖο

σημεῖο καὶ πὼς ;... Ὑπῆρχαν ἐπίσης καὶ ὕλικές ἐνδείξεις πού δὲν μπορούσαν νὰ εἶνε πλαστῆς !...

Μπορούσε θέβαια ὁ δολοφόνος τῆς κ. Χέντερσον καὶ τῆς καμαριέρας τῆς νὰ εἶχε πάρει τὰ παπούτσια τοῦ Ἐρτέν γιὰ ν' ἀφήσῃ τὰ ἴχνη τους μέσα στὴ βίλλα.

Μὰ δὲν μπορούσε νὰ συμβαίη τὸ ἴδιο καὶ μετὰ τὰ δακτυλικά ἀποτυπώματα. Κ' εἶχαν βρεῖ ἕνα σωρὸ ἀποτυπώματα σὲ πράγματα, πού εἶχαν ἀφήσει στὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος, ὅπως στὶς κουρτίνες καὶ στὰ σετόνια...

Τότε τί ἦταν πλαστὸ ;

Ὁ Ἐρτέν εἶχε θεαθῆ τὰ μεσάνυχτα στοῦ «Παβιγιὸν Μπλέ», κοντὰ στὴ βίλλα. Κ' εἶχε ξαναγυρίσει στοῦ σπιτί του στοῦ Παρίσι, στὶς 4 τὸ πρωῖ.

«Δὲν καταλαβαίνετε τίποτε ἀπ' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσι κι' οὔτε θὰ καταλάβετε ποτὲ τὸ παραμικρό!» τοῦ εἶχε πει κατηγορηματικὰ ὁ Ράντεκ, ὁ ὁποῖος ἐνῶ τὸν ἀγνοοῦσαν ὅλοι, εἶχε προβάλλει ἔξαφνα, σὰν ἀπὸ μηχανῆς Θεός!

Χθὲς ἀκόμα, στοῦ «Καφέ-Κουπόλ», ὁ Οὐίλλιαμ Γκρόσμπυ δὲν εἶχε ρίξει οὔτε μιὰ ματιά στὸν Τσέχο. Καὶ ὅταν ὁ Μαιγκρέ πρόφερε τ' ὄνομά του, δὲν ἀνασκήρτησε καθόλου.

Αὐτὸ ὅμως δὲν ἐμπόδιζε καθόλου τὰ τραπεζογραμμάτια τῶν ἐκατὸ φράγκων νὰ ἔχουν περάσει ἀπὸ τὴν τσέπη τοῦ ἑνὸς στὴν τσέπη τοῦ ἄλλου!

Κι' ὁ Ράντεκ εἶχε φροντίσει νὰ κάνῃ μόνος του γνωστὴ τὴ λεπτομέρεια αὐτὴ στὴν ἀστυνομία! Φαινόταν, σὰν νὰ φρόντιζε ὁ ἴδιος νὰ μπῆ στὴν πρώτη σειρά τῆς ὑποθέσεως, σὰν νὰ ζητοῦσε τὸν πρῶτο ρόλο!...

«Μεσολάβησαν ἀκριβῶς δυὸ ὥρες ἐλευθερίας ἀπὸ τὴ στιγμή πού ὁ Ράντεκ ἀπολύθηκε ἀπ' τὸ ἀστυνομικὸ τμήμα ὡς τὴ στιγμή πού τὸν ξαναβρῆκα στοῦ «Καφέ-Κουπόλ». Σ' αὐτὲς τῆς δυὸ ὥρες, ξυρίστηκε, ἄλλαξε πουκάμισο... Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα ὅμως, ἔγινε καὶ κάτοχος τῶν χαρτονομισμάτων τῶν ἐκατὸ φράγκων».

Αὐτὰ σκεφτόταν ὁ Μαιγκρέ. Καὶ γιὰ νὰ καθουχάσῃ ἐπρόσθεσε:

— Ἡ δουλειὰ αὐτὴ θὰ τὸν ἀπασχόλησε μιὰ ὥρα τοὐλάχιστον. Ἐτσι δὲν θὰ πρόφθασε νὰ πᾶ στὸ Ναντύ καὶ νὰ συναντήσῃ τὸν Ἐρτέν.

Τὸ χωριὸ αὐτὸ θρίσκειται σ' ἕνα ὕψωμα πού δεσπόζει τοῦ Σηκουάνα. Ἐκεῖ ὁ βορῆας φυσοῦσε δυνατὰ λυγίζοντας τὰ δέντρα.

— Ποῦ πρέπει νὰ σᾶς ὀδηγήσω ; ρώτησε ὁ σωφῆρ τὸν Μαιγκρέ.

— Στὴν εἰσοδο τοῦ χωριοῦ, ἀπάντησε ἐκεῖνος. Καὶ νὰ με περιμένῃς ἐκεῖ!

Δὲν ὑπῆρχε παρὰ ἕνας καλὸς δρόμος στοῦ χωριό. Καὶ στὴ μέση αὐτοῦ τοῦ δρόμου, φαινόταν μιὰ ἐπιγραφή πού ἔγραφε:

«Πανδοχεῖον Εὐαρίστου Ἐρτέν»

Ὅταν ὁ Μαιγκρέ ἔσπρωξε τὴν πόρτα τοῦ πανδοχείου αὐτοῦ, ἕνα κούδουνη χτύπησε. Μὰ δὲν ὑπῆρχε κανένας στὴ σάλλα του πού ἦταν στολισμένη με λιθογραφίες. Ὅσο τὸ καπέλλο τοῦ ἐνωμοτάρχου Ντυκάς, ἦταν ἐκεῖ, κρεμμισμένο ἀπὸ ἕνα καρφί.

Δὲν εἶνε κανένας ἐδῶ ;

— Ἐ! φώναξε ὁ Μαιγκρέ.

Κάπνιζε ἀδιάκόπως, τυλιγμένος, στοῦ βαρὺ ἐπανωφόρι του

Ἀμέσως ἄκουσε θήματα πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του, μὰ πέρασαν τουλάχιστον πέντε λεπτά ὡς ὅτου αὐτὸς πού περπατοῦσε ν' ἀποφασίσῃ νὰ κατέβῃ τὴ σκάλα, ἢ ὅποια βρισκόταν στὴν πόρτα τοῦ πανδοχείου.

Ἰότε ὁ Μαιγκρέ εἶδε μπροστά του ἕναν ἄνθρωπο καμμιὰ ἐξηνταριά χρόνων, ὁ ὁποῖος προσηύλωσε τὸ βλέμμα του ἐπάνω του μὲ μιὰ ἀλλόκοτη ἐπιμονή.

— Τί θέλετε; τὸν ρώτησε πρὶν κατέβῃ ἀκόμη τὸ τελευταῖο σκαλοπάτι.

Μὰ σχεδὸν ἀμέσως ἐπρόσθεσε:

— Εἰσθε καὶ σεῖς ἀστυνομικός;

Ἡ φωνὴ τοῦ ἦταν ἄχρωμη καὶ μὲ δυσκολία ξεχωρίζαν ἢ συλλαβὲς τῶν λέξεων. Δὲν εἶπε τίποτε περισσότερο. Μόνο, μὲ κουρασμένη χειρνομία τοῦ ἔδειξε τὸ ἄπάνω πάτωμα, σὰν νὰ τὸν προσκαλοῦσε ν' ἀνέβῃ κι' αὐτὸς ἐπάνω. Κατόπιν, ὁ ἴδιος ξαναβῆκε ἀργὰ τὴ σκάλα.

Ὁ Μαιγκρέ τὸν ἀκολούθησε...

Μπερδεμένος θόρυβος, ἀκουγόντουσαν στὸ ἐπάνω πάτωμα. Ὁ Μαιγκρέ, ἀκολουθώντας τὸν γέρο Ἐρτέν, ἀφοῦ ἀνέβηκε τὴ σκάλα, διέσχισε ἕνα διάδρομο.

Στὴν ἄκρη τοῦ διαδρόμου αὐτοῦ βρισκόταν μιὰ πόρτα, τὴν ὅποια ὁ γέρος ἀνοίξε. Ὁ Μαιγκρέ μπήκε μέσα σ' ἕνα δωμάτιο, ὅπου εἶδε τὸν ἐνωμοτάρχῃ Ντυκάς, ὁ ὁποῖος στεκόταν μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένο κοντὰ σ' ἕνα παράθυρο, κι' ὁ ὁποῖος δὲν εἶδε ἀμέσως τὸν προϊστάμενό του.

Εἶδε κατόπιν ἕνα κρεβάτι, ἕναν ἄνθρωπο σκυμμένο πάνω ἀπ' αὐτὸ καὶ πρὸ πέρα μιὰ ἡλικιωμένη γυναῖκα σωριασμένη σὲ μιὰ πολυθρόνα.

Ἡ κάμαρη ἦταν μεγάλη καὶ τὸ πάτωμά της ἔτριζε καθὼς περπατοῦσε κανεὶς σ' αὐτὸ.

— Κλείστε τὴν πόρτα! εἶπε νευρικά ὁ ἄνθρωπος πού βρισκόταν πάνω ἀπ' τὸ κρεβάτι.

Ἦταν ἕνας γιατρός. Ἡ ἐσλίτσα μὲ τὰ ἐργαλεῖα του φαινόταν ἀνοιχτὴ πλάι του σ' ἕνα στρογγυλὸ τραπεζί.

Τέλος ὁ Ντυκάς εἶδε τὸν Μαιγκρέ καὶ πλησιάζοντάς τον τοῦ εἶπε:

— Ἦρθατε κιόλας;... Δὲν εἶνε μιὰ ὥρα πού σᾶς ἐτηλεφώνησα...

Ἀπάνω στὸ κρεβάτι κοιτόνταν σὰν ἕνα πρᾶγμα σπασμένο, ὁ Ἰωσήφ Ἐρτέν, ὁ δραπέτης, μὲ τὸ στήθος γυμνὸ, μὲ τὴν ἐπιδερμίδα του μελανιασμένη, μὲ τὶς πλευρὲς του προεξέχουσες.

Ἡ γριὰ γυναῖκα, ἡ μητέρα του, ἐστεναζε κάθε τόσο. Ὁ πατέρας του πού πῆγε καὶ στάθηκε πλάι στὸ κρεβάτι, εἶχε βλέμμα τρομαχτικό.

— Ἐλάτε! εἶπε ὁ Ντυκάς στὸν Μαιγκρέ. Θὰ σᾶς πῶ τί συνέβη.

Οἱ δυὸ ἀστυνομικοὶ βγήκαν ἔξω. Στὸν διάδρομο, ὁ ἐνωμοτάρχης ἀνοίξε τὴν πόρτα μιᾶς ἄλλης κάμαρης πού τὸ παράθυρό της ἔβλεπε στὴν αἰλὴ. Μπήκαν κι' οἱ δυὸ μέσα.

— Λοιπὸν; ρώτησε ὁ Μαιγκρέ.

— Σᾶς ὀρκίζομαι πὼς πέρασα πολὺ ἄσχημο πρωινό! ἄρχισε νὰ λέῃ ὁ Ντυκάς. Μόλις σᾶς ἐτηλεφώνησα, ξαναρῆθα κατ' εὐθείαν ἐδῶ κι' ἐγνεψα στὸν χωροφύλακα πού εἶχα ἀφήσει ὅτι μποροῦσε νὰ φύγῃ... Αὐτὸ πού συνέβη τότε τὸ μάντεψα σιγά-σιγά...

Ἐπὶ τὸν πατέρα Ἐρτέν βρισκόταν κάτω στὴ σάλλα μαζί μου... Μὲ ρώτησε μάλιστα ἂν ἤθελα νὰ φάω τίποτε... Αἰσθάνθηκα ὅτι μὲ ἐκύτταζε καχύποπτα, πρὸ πάντων, ὅταν τοῦ εἶπα ὅτι θὰ κοιμόμουν ἴσως στὸ πανδοχεῖο καὶ ὅτι περίμενα κάποιον...

Ἐξαφνα τὴ στιγμή ἐκείνη ἀκουστήκαν μουρμουρίσματα στὴν κουζίνα πού βρίσκεται στὸ πίσω μέρος τοῦ σπιτιοῦ. Εἶδα τότε τὸν γέρο Ἐρτέν νὰ τεντώνῃ τ' αὐτιά του ξαφνιασμένος.

— Ἐσὺ εἶσαι, Βικτωρίνα; φώναξε.

Στὴν ἀρχὴ κανένας δὲν ἀπάντησε. Μὰ, ἔπειτα ἀπὸ δυὸ-τρὶα λεπτά παρουσιάστηκε ἡ γυναῖκα του μὲ ἀλλόκοτη ἔκφρασι. Εἶχε τὴν ἔκφρασι τοῦ ἀνθρώπου πού εἶνε ἀναστατωμένος καὶ πού θέλει νὰ φαίνεται φυσικός.

— Πᾶω γιὰ τὸ γάλα, εἶπε στὸν σύζυγό της.

— Μὰ δὲν εἶνε ὥρα ἀκόμα, παρατήρησε ἐκεῖνος.

Ἡ γριὰ ὡστόσο ἔφυγε, μὲ τὰ τσόκαρά της, μ' ἕνα σάλι στὸν ὦμο της. Ὁ ἄντρας της τότε διευθύνθηκε πρὸς τὴν κουζίνα, ὅπου εἶχε μείνει ἡ κόρη του.

Ἄκουσα ἀμέσως ἀπὸ ἐκεῖ φωνές, λυγμούς, μὰ μονάχα μιὰ

φράσι τοῦ γέρου κατάρθωσα νὰ ξεχωρίσω:

— Ἐπρεπε νὰ τὸ ὑποψιασθῶ αὐτό... Αὐτὴ ἡ μάνα σου δὲν ἔχει καθόλου μυαλό...

Καὶ βγήκε στὴν αὐλὴ μὲ μεγάλα θήματα. Ἐκεῖ τὸν ἄκουσα ν' ἀνοίγῃ μιὰ πόρτα, τὴν πόρτα χωρὶς ἄλλο τῆς ἀποθήκης, στὴν ὅποια εἶχε καταφύγει ὁ Ἰωσήφ Ἐρτέν.

Ὁ γέρος δὲν ξαναπαρουσιάστηκε παρὰ ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα, καὶ συγχρόνως βγήκε κι' ἡ κόρη του γιὰ νὰ σερβίρῃ δυὸ ἀμαζάδες πού ἤθελαν κρασί.

Εἶχε τὰ μάτια της κόκκινα καὶ δὲν ἐτολμοῦσε νὰ μᾶς κυττάξῃ. Σὲ λίγο ξαναγύρισε κι' ἡ γριὰ. Τότε ἐγινε μεταξύ πατέρα, μητέρας καὶ κόρης οἰκογενειακὸ συμβούλιο στὸ θάθος τοῦ σπιτιοῦ.

Ὅταν ὁ πατέρας ξαναπαρουσιάστηκε εἶχε τὸ τρομερὸ βλέμμα πού τὸν εἶδατε νὰ ἔχῃ καὶ πρὸ ὀλίγου...

Ἀργότερα μόνο καταλαβῶ ὅλα αὐτὰ τὰ σῦρε-κ' ἔλα.

Ἡ δυὸ γυναῖκες, ἡ μητέρα κι' ἡ κόρη, εἶχαν ἀνακαλύψει τὸν Ἰωσήφ Ἐρτέν στὴν ἀποθήκη, ὅπου εἶχε τρυπώσει κι' ἀποφάσισαν νὰ μὴν ποῦνε τίποτε στὸν πατέρα του.

Μὰ αὐτὸς μυρίστηκε κάτι στὸν ἀέρα... Καὶ μόλις ἡ γυναῖκα του ἔφυγε, ὁ γέρο Ἐρτέν ρώτησε τὴν κόρη του, ἡ ὅποια δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῇ καὶ τοῦ ὡμολόγησε ὅλη τὴν ἀλήθεια... Τότε πῆγε κι' εἶδε μόνος του τὸν δραπέτη καὶ τοῦ ἐδήλωσε ὀρθόκοφτὰ ὅτι δὲν τὸν ἤθελε πειὰ στὸ σπιτί του.

Τὸν εἶδατε τὸν γέρο, ἀρχηγέ... Εἶνε ἕνας τίμιος ἄνθρωπος μὲ πολὺ αὐστηρὲς ἠθικὲς ἀρχές... Συγχρόνως, μάντεψε καὶ ποιὸς πραγματικὰ ἦμουν ἐγώ...

Μολαταῦτα, νομίζω ὅτι δὲν θὰ εἶχε καμμιὰ διάθεσι νὰ μοῦ παραδώσῃ τὸν δραπέτη, ἂν τοῦ τὸν ζητοῦσα... Ἀπεναντίας μάλιστα φαινόταν ἀποφασισμένος νὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ φύγῃ...

Πάντως, κατὰ τὶς δέκα, ἐνῶ καθόμουν μπροστὰ στὸ παράθυρο τῆς αὐλῆς, εἶδα τὴ γριὰ, ἡ ὅποια, παρ' ὅλη τὴ βροχὴ, περπατοῦσε μὲ τὶς κάλτσες της καὶ τραβοῦσε κρυφὰ γιὰ τὴν ἀποθήκη, ὅπου ἦταν κρυμμένος ὁ γυιὸς της.

Μόλις ὅμως μπήκε μέσα, ἔβγαλε δυνατὲς κραυγές. Ἐπρεξά τότε συγχρόνως μὲ τὸν γέρο Ἐρτέν κι' αὐτὸ πού ἀντίκρυσαν τὰ μάτια μας μέσα στὴν ἀποθήκη, ἔκανε τὸ αἷμα μας νὰ παγώσῃ μέσα στὶς φλέβες μας.

Ὁ Ἰωσήφ Ἐρτέν βρισκόταν μετέωρος ἀνάμεσα ἀπ' τὸ ταβάνι καὶ τὸ πάτωμα, κοντὰ στὸν τοῖχο καὶ χρειάστηκε νὰ ζυγώσῃ κοντὰ γιὰ νὰ ἰδῶ πὼς ἦταν κρεμασμένος ἀπὸ ἕνα καρφί.

Ὁ γέρος εἶχε, ὡστόσο περισσότερη ἐτοιμότητα πνεύματος ἀπὸ μένα, γιατί ἔσπευσε ἀμέσως νὰ κόψῃ τὸ σχοινί. Ξάπλωσε κατόπιν τὸ γυιὸ του ἀπάνω στὰ σανὰ κι' ἄρχισε νὰ τοῦ τραβάῃ τὴ γλώσσα, ἐνῶ συγχρόνως φώναζε στὴν κόρη του νὰ πάῃ νὰ φέρῃ τὸν γιατρό.

Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη, ὅλοι εἶνε σὰν τρελλοὶ μέσα στὸ σπιτί... Τοὺς εἶδατε ἄλλωστε... Ἐγὼ νοιώθω ἀκόμα τὸν λαιμὸ μου σφιγμένο... Δὲν μπορῶ νὰ συνέλθω ἀπὸ τὴν συγκίνησί μου...

Κανένας στὸ χωριὸ δὲν ξέρει τὴν ἀλήθεια... Νομίζουν πὼς εἶνε ἀρρωστη ἡ γριὰ...

Ἐγὼ κι' ὁ γέρος, μεταφέραμε τὸν κρεμασμένο στὸ ἄπάνω πάτωμα κι' εἶνε μιὰ ὥρα πού ὁ γιατρός παιδεύεται μαζί του...

Φαίνεται πὼς ὁ Ἰωσήφ Ἐρτέν θὰ γλυτώσῃ... Ὁ πατέρας του οὔτε ξέσφιξε μιὰ στιγμή τὰ δόντια του γιὰ νὰ πῆ ἔστω καὶ μιὰ λέξι... Ἡ κόρη ἔπαθε μιὰ νευρικὴ κρίσι κι' ἀναγκάστηκαν νὰ τὴν κλείσουν στὴν κουζίνα γιὰ νὰ τὴν ἐμποδίσουν νὰ φωνάξῃ...

Μιὰ πόρτα ἀνοίξε τὴ στιγμή ἐκείνη. Ὁ Μαιγκρέ βγήκε στὸ κεφαλόσκαλο καὶ εἶδε τὸν γιατρό πού ἐτοιμαζόταν νὰ φύγῃ.

Κατέβηκε συγχρόνως μ' αὐτὸν καὶ τὸν ἐσταμάτησε κάτω στὴ σάλλα.

— Ἀστυνομὸς Μαιγκρέ, τῆς καταδιώξεως, γιατρέ, τοῦ εἶπε. Τί κάνει ὁ κρεμασμένος;

Ἦταν ἕνας γιατρός ἀγαθός, πού δὲν ἐφρόντισε καθόλου νὰ κρύψῃ τὴν ἀντιπάθειά του γιὰ τοὺς ἀστυνομικούς.

— Ἦρθατε νὰ τὸν πάρετε; ρώτησε μὲ κάποιον ἐχθρικό τόνο.

— Δὲν ξέρω... Τί κάνει;

(Ἀκολουθεῖ)

Ὁ Μαιγκρέ μπήκε μέσα σ' ἕνα δωμάτιο.